

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος ΙΓ'. 1008 | Ιδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιδευθυντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΣ | Δευτέρα 28 Οκτωβρίου 1935

ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΕΚΛΟΓΕΙΣ! Ψηφίσατε τὸν νόμιμον Βασιλέα μας Γεώργιον Β', ὅστις θὰ φέρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Νὰ μὴ λειψῇ κανεὶς σὰς ἀπὸ τὰς κάλπας.

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ῥπήρξαν πολλοὶ λόγοι, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν. ὦστε οἱ Ἡπειρώται, ἀπὸ τῶν πρώτων βουλευτικῶν ἐκλογῶν τοῦ 1918, ἦτοι πρὸ εἰκοσαετίας, νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς Βενιζελικοί.

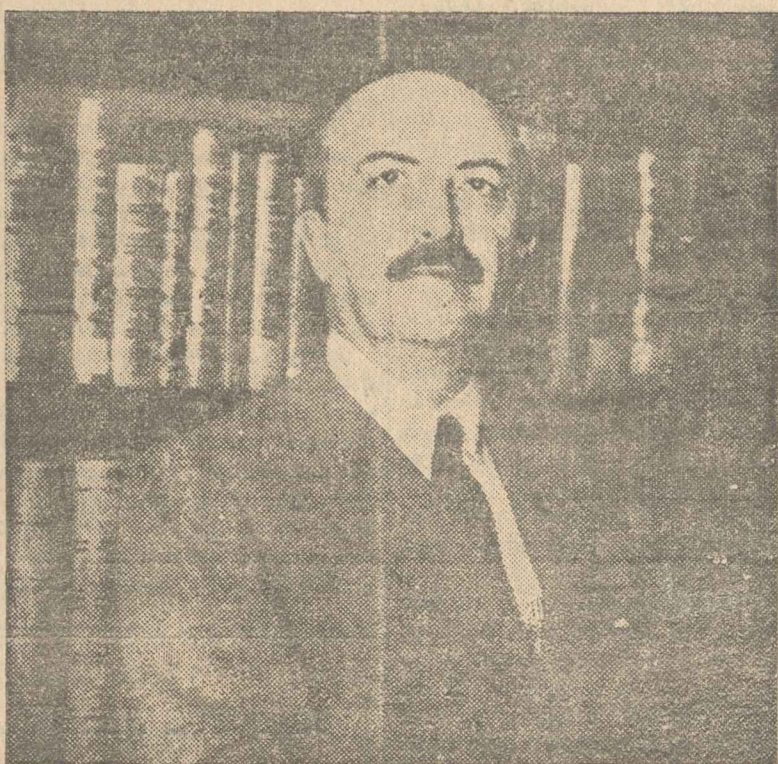
Κατὰ τὰς πρώτας βουλευτικὰς ἐκλογάς, εἶχον καταρτισθῇ δύο βουλευτικοὶ συνδυασμοί: ὁ ἓνας ὑπὸ τὸν Σουλιώτην Στρατηγὸν Παύλ. Δαγκλῆν, πρόσωπον κατηγεσμένον ἐκ τῆς αἰγλης τῶν νικῶν τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἐναντίον πρῶτον τῶν Τούρκων καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐναντίον τῶν Βουλγάρων, οὗτινος Βασιλέως ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου, καὶ ὁ ἄλλος ὑπὸ τὸν δημοφιλίστατον Ἡπειρώτην κ. Γεώργιον Δούμαν, οὗτινος ὁ πατήρ, χρηματίσας Διευθυντῆς τῶν σιδηροδρόμων Ἀθηνῶν Πελοποννήσου, εἶχεν ἀνοίξει διάπλατα τὰς θύρας ὅλων τῶν ὑπὸ τὴν διευθυσίν του σιδηροδρομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τοὺς θεσπητρὰς συμπατριώτας τοῦ Ἡπειρώτας.

Ἀμφότεροι οἱ Συνδυασμοὶ οὗτοι Δαγκλῆς καὶ Δούμας εἶχον τεθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὠφεληθῇ μεγάλως καθ' ὅπως ὑπουργὸς ἐκ τῶν νικῶν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ διωγμοῦ τῶν παλαιῶν πολιτικῶν Θεοτόκη, Ράλλη, Κυριακούλη, Μαυρομιχάλη, Ζαῖμη καὶ εἰ τινος ἄλλου. Ἐπεχειρήθη τότε νὰ γείνη κάποια ἀπόπειρα ἐνταῦθα πρὸς σχηματισμὸν Ἀντιβενιζελικοῦ Συνδυασμοῦ ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἀθανασίου Δ. Μ. Μπότσαρη, τοῦ ἀειμνήστου Βορειοηπειρώτου Συνταγματάρχου Δημητρίου Δούλη, τέως τότε Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ Ἀγῶνος τῆς Βορείου Ἡπείρου, καὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἀπέτυχεν πλήρως, ἐκλεγέντων 11 βενιζελικῶν βουλευτῶν τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ Στρατηγοῦ Π. Δαγκλῆ καὶ ἐνὸς ἀνέξερτῆτος τοῦ Κ. Καζαντζή,

ταχθέντος ὑπὸ τὴν πολιτικὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀειμνήστου ἐθνομάρτυρος Δημητρίου Γούναρη, καὶ οὐδενὸς τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ κ. Γ. Δούμα, διότι ὁ Στρατηγὸς Δαγκλῆς συνεκέντρωνε τότε τὸν θαυμασμὸν τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν πρὸς τὸν Βενιζέλον θαυμασμὸν, οἱ ὁποῖοι θαυμασμοὶ δὲν ἦσαν ἄλλο ἢ ἀπαύγασμα τῶν νικῶν καὶ τῆς Δόξης τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὅστις ἐθαυροῦτο τότε νεκρὸς, ἐνεκα τοῦ πλεονεκτημένου σήματος ἐξ οὗ εἶχε πάθει.

Ἐκτὸς τούτου ὁ Συνδυασμὸς Δαγκλῆ εἶχεν ὁπωσδήποτε συγκεντρώσει τὰ καλῶς τετρα πολιτικὰ πρόσωπα τῆς Ἡπείρου: Π. Δαγκλῆν, Τιμ. Νότη Μπότσαρη, πατέρα τοῦ μετέπειτα Ὑπουργοῦ Δημ. Νότη Μπότσαρη, Κων. Μελά, Δημ. Κίγγου κλπ. Ὁ πρῶτος αὐτὸς ἐπιτυχὴν Συνδυασμὸς Δαγκλῆ καὶ ἡ δημιουργηθεῖσα ἐκ τῆς ἐκείνης ἰδέας ὁ μὲν Βασιλεὺς Κωνσταντίνος ἦτο ἐχθρὸς τῆς Ἀντάντ, ὁ δὲ Βενιζέλος φίλος, καὶ αὐτὸς τῆς Γαλλίας ἀπάνθρωποι πιέσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλλάδος ἐπέτυχεν, ὥστε νὰ θέσῃ ἰσχυρὰ θεμέλια ὁ Βενιζελισμὸς ἐν Ἡπείρῳ, ὁ ὁποῖος ἰσχυροποιήθη ἐτη περὶ σὺν ὅσους ἀπὸ τῆς μετέπειτα βενιζελογενεῖς Κυβερνήσεις, μέχρι τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Μαρτίου, καὶ τούτων συμπεριλαμβανομένων, ὅτε διαρκῶς ἐπετύγγανεν ἐν τῷ Νομῷ Ἰωαννίνων ὁ Βενιζελισμὸς Συνδυασμὸς, ἐκτὸς τῶν ἀναλογικῶν ἐκλογῶν τῆς 6ης Δεκεμβρίου, ὅτε ἐπέτυχον μεν ἡμεῖς καὶ ὁ μακαρίτης ναύαρχος Μιχ. Γούδας καὶ τῶν ἀναλογικῶν ἐκλογῶν τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1932, ὅτε ἐπέτυχεν ὁ Γ. Κωνσταντινίδης.

Ἄστω εἶναι οἱ ἱστορικοὶ λόγοι, δι' οὓς ἐπετύγγανεν διαρκῶς ὁ Βενιζελισμὸς Συνδυασμὸς ἐν Ἡπείρῳ, εἰς

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΕΡΡ. ΣΛΗΜΑΝ

Πληρεξούσιος Διόσεως, Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητῆς Ἡπείρου

Παλ τεύεται πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ Νομῷ Διόσεως. Εἶναι ἀνὴρ ἀκέραιος, εὐλαχρῆς, δραστήριος, καὶ εὐχέας ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. Ἐσπούδασεν ἐν Ἀμερικῇ Χημείαν, ἐν Διόσει καὶ Ἀθήναις τὸ πολιτεῦσθαι ἑλληνογραφῶς. Δὲν ἀδτεῖ ποτὲ τὸν λόγον του. Ο,τι λέγει καὶ τὸ κάνει. Εἶναι ἀεικίνητος, καὶ θέλη νὰ διέρχωνται ὅλες οἱ ἐργασίαι τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Ἡπείρου ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Εἶναι ἱκανὸς ρήτωρ, τηρεῖ συνέχειαν παντὸς ἐκφωνουμένου λόγου του καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνει ποτὲ τὰ ἴδια. Ἀπὸ τὰ φαγητὰ χωρὶς νάβει γαστρίμαργος, ἀγαπᾷ τὰς καρὰβίδες σκοροδάλια, τὰς πέστρες, καὶ τὸ χέλι πρὸ πάντων ψημένο στὴν καραμίδα.

Αὐτὸς εἶναι ἐν περιλήψει ὁ νέος, ἀλλ' ἄγων τὸ 57ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅπως λέγουν, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ νεώτερος.

τοὺς ὁποῖους δύνανται νὰ προτιθεσθῶν ἢ ψυδοπεποιθῇσι τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ ὅτι ὁ Βενιζέλος ἦτο μέγας ἀνὴρ, πρὶν τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὰ δάκτυλά του, καὶ τὰ φθονα βενιζελικά μέσα πολιτικά καὶ στρατιωτικά ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀνακύπτῃ τὴν κεφαλὴν του ὁ ἐν Ἡπείρῳ Ἀντ βενιζελισμὸς τοῦ ὁποῖου οἱ ψηφοφόροι δὲν εἶχον ὑπερβῇ ποτὲ τὰς πέντε χιλιάδας, ἐνῶ οἱ Βενιζελικοί εἶχον πάντοτε περὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐκδοσιν τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Μαρτίου τοῦ 1933 τὰ πράγματα ἠλλάξαν. Ὀχι τόσον ἐκ τῆς βενιζελικῆς κακοδιοικήσεως καὶ τῆς ἀπατάλης τοῦ δημοσίου χρη-

ματο, ὁ ὁποῖος ὡχετεύετο εἰς τὰ θυλάκια τῆς βενιζελικῆς φαγάνης, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς κατήγορῆς τοῦ κατασχθέντος χρηματοκιβωτίου τοῦ βενιζελικοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Γ. Μαρῶ, καὶ τῆς κηρυχθείσης χρεωκοπίας τοῦ Κράτους, ἀλλὰ πρῶτον ἐκ τοῦ κινήματος τοῦ Πλαστήρα τῆς 6 Μαρτίου, ὅπως μὴ παραδοθῇ ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ πλεονοψηφισάντος Κόμματος Κον. Παν. Τσαλδάρη καὶ δευτέρου ἐκ τοῦ κινήματος τῆς 1ης παραλ. ἄντος Μαρτίου, τοῦ ὁποῖου ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐν ἑκέρῃ τῇ αὐτῇ οὗτος ὁ Βενιζέλος, ὅστις παρ' ὅτι μὴ νὰ (Συνέχεια εἰς τὴν ἄντ. σελίδα)

ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕΝ
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

*Υπὸ ΔΗΜ. Μ. ΣΑΡΡΟΥ, Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου

ἀδοιχεύου Ἡλείου, του συνθήμα-
τος οὐθέντος ὅλο τοῦ εὐτυχούς κητο-
ρος, τὸν ποιοῦν ἔσπευσαν, να σπυχα
ροῦν ὁ ὑπευγὸς Γεν. Διοικητῆς κ. Α-
γαμ. Σλήμαν, ὁ διεγερτῆς ἱλοῦτης, ὁ
Δημαρχος, οἱ Πληρεξούσιοι καὶ πολ-
λεῖ ἄλλοι.

Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ δοξολογία καὶ ἀνέστη καὶ πάλιν, ὑπὸ τοῦς θόλους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων τοῦ χαρμόσυτον βασιλικὸν Μεγαρχιερίον, τὸ ὅπουτον εἰχομεν ὕψιστου καὶ ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ ἀναπαύομενος ἐκ τῆς ἐξορίας του Γεωργίου ὁ Β' ἐγκαταλείψας νυκτερινὰ καὶ πατριὰν τοῦ ἀνάτορα καὶ ἐπιβάς ἀκουσίως πλοίου, ἐν Φαλήρῃ, διέσχισεν τὰ σκοτεινὰ νεφρὰ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, διηυδύνετο ἐξ ὁρίστος εἰς ξένην χώραν...

Περαιτωθείσης τῆς δοξολογίας εἰ ἐπί
σημοι συνοδευόμενοι μαγεύοντες κα-
ὶ ἄλλοι τοῦ λαοῦ, οἰκηθῶντων, εἰς το-
ν δεικατηγεῖον, ὅπου παρεστῆσαν εἰς τὴν
παρελασιν των μαθητῶν ὄλων των
διδασκων τῆς πόλεως καὶ ὄλων των
ἀναγμένων τῆς Φρουρᾶς, συγκειμένης
ἐκ Μελικοῦ καὶ Μυροβολισμοῦ.

Μετὰ τὸ πάρος τῆς παρελεύσεως, καθ' ἣν ἐθαυμάσθη τὸ ἀνδρικότατον παρὰ στήμα τῶν τὰς ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ὁλητῶν, οἱ ἐπίσημοι Γεν. Διοικήτην Μητροπολίτην, Πληρεξούσιον κτλ. ἀπελθόντες τὰς κλίμακας τοῦ Στρατηγείου ἐπεσυνέφωσαν τὸν Στρατηγὸν Μολιτῆν, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἑορτῇ ἐκ χειρὸς αὐτοῦ χρόνια πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΔΕΝΤΖΑΣ

Ἱατρὸς—Παθολόγος

Μαιευτήρ—Γυναικολόγος

ἐν Παραμυθία

ΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΒΑΚΟΛΑΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΔΥΣΕΙΣ

αἵματος—οὐρῶν—πτυέλων κ.λ.π.

Ἐργασι τοῦ Ταμεῖου Δωδώνης

Ἡ Ὁ Στρατὶς εἶχε παραταχθῆ εἰς δύο
οἰχους ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Πλατείας
μέχρι τῆς πύλης τοῦ Μητροπολιτικοῦ
Ναοῦ, καὶ ἤρχισεν νὰ συρροῦν Ἀδελ-
φοὶ προσκεκλημένοι, ὁ Δήμαρχος Ἰω-
αννίδων κ. Δημ. Π. Βλαχσιδίου ἐν ἐ-
πισήμῳ περιβόλῳ μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ
Συμβουλίου, καὶ κατέλαβον τὰς θέσεις
τοῦ, οἱ πληρεξούσιοι τοῦ Νομοῦ Ἰω-
αννίνων κ. κ. Χ. Χρηστοβασιλῆς, Γ.
Τζιαβέλλας, Β. Πυργινέλλας, Σπυρ.
Σούζας, Γ. Κωνσταντινίδης, Γ. Μπαρ-
δας καὶ Γ. Μουλαϊμινίδης, ὁ Διοικητὴς
τῆς XIII Μεραρχίας Ἐπειροῦ Στρα-
τηγὸς Δ. Πολίτης μετὰ τοῦ ἐπιτελει-
ου καὶ διοκλήρου τῆς Φρουρᾶς Ἰωαν-
νίνων ὁ διευθύνων τὸ ἑνταῦθα Ἰτα-
λικὸν Προξενεῖον Κορ. Ἀνδρ. Λιβερά-
της, ἅπαναι αἱ Ἀρχαί, καὶ τὰ σχολεῖα
τῶνδ' οὐφύλων, καταλαμβάνοντες πρὸ τοῦ
τέμπλου χώρον.

‘Ο καὶς ἦτο ὑπερπλήρης, καὶ ἀνεμέ
νετο δ’ ὑποκρινόμενος Γενικός Διοικητής
‘Ηπείρου Κοσ. Ἀγαμ. Σλήμων Ἰν’ ἀρ-
χιστὴν τῆς δοξολογίας. Τὴν 10 1)2 ἀκρι-
βῶς οἱ σάλπιγγες ἤχησαν εἰς τὰ περὶ
θύρα τῆς Μητροπολεως, ἀναγγέλλου-
σαι τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ. ‘Ο Μέραρχος
ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ὑπάσπιστοῦ του, ἵνα
τὸν ὑποδεχθῇ, καὶ μετ’ ὀλίγον ἐνεφα-
νίσθη οὕτως ὁδηγῶν τὸν Κοσ. καὶ τὴν
Καν. Σλήμαν εἰς τὴν δ’ αὐτοῦς ὥρισμέ-
νην ὁδόν. Ἀμέως ἐξῆλθε δ’ Ἐξερ-
σμιώτατος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων
Κοσ. Σπυριδών. μετὰ τοῦ ἱεροῦ Κλή-
ρου καὶ κατέλαβε τὸ Δεσποτικόν, καὶ
ἤρχισεν ἡ Δοξολογία.

Ὁ Μητροπολίτης, ἐδεῖξθ' ὑπὲρ τοῦ
Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' καὶ τοῦ
παλατιῶν αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναπαύ-
σεως τῶν ψυχῶν τῶν Βασιλέων Γεωρ-
γίου τοῦ Α' Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' καὶ
Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ' καὶ τῶν Βασι-
λισσῶν καὶ Βασιλομητόρων Ὁλγας
καὶ Σοφίας, μεθ' ὃ ἤχησε ψαλλόμε-
νον τοὺς πολυχρόνιον, ὑπὸ τοῦς κρῶ-
τους τῶν ἐκλεβόλων.

Μετὰ τὸ πολυχρόνιον ὃ ἐκ τῶν πλη
ρεθουσίων κ. Γεώργ. Τριαβέλλας ἐξε-
πονήσας ἐμπνευσμέναν πανηγυρικὴν
τῆς προχθιναίας ἡμέρας ὡς ἐνινησέσορ
τῇ· καθιερωθείσης τὸν ὁποῖον ἐδημα-
σιεύσαμεν προχθὲς εἰς τὴν θύειαν τοῦ
κυρίου ἀρθρου συγκινήσας μέχρη ὀα-
κρύων δόκιληρον τὸ ἐκκλητήσιμα
τὸ ὁποῖον ἐξεργάγη εἰς ἐνθουσιώδεις ζῆ-
του κραυγὰς ὑπὲρ τοῦ ἀναμνηστέου
Βασίλειος Γεωργίου τοῦ Β' τοῦ "Ε-
φρου, τοῦ Στραίου καὶ τῆς μᾶς καὶ

A.

Ἡ Ἡπειρος ἦτις ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἀρχαιότητα κεκοσμημένη με τὸ πανάρχαιον καὶ πανσεβαστον ἱερὸν τῆς Δωδώνης καὶ μὲ τὸ περιχέον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος—διότι, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων αὐτὴ εἶναι Ἑλλας, καὶ οἱ κατοικοὶ αὐτῆς εἶναι οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐκλήθησαν κατ' ἀρχὰς μὲν Ἰρακοὶ ἔπειτα οἱ Ἑλληγες—Ἡ Ἡπειρος εἶχεν ἀνεκαθὲν ὁμηρικὰς τῆς φύσεως καὶ τῶν κατοίκων τῆς, μ' ὅλου ὅτι δὲν εἶναι πολὺ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἀρχαιολογία τῆς, ὡς ἄλλων Ἑλληνικῶν χωρῶν. Ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ (B. 749) ἐγκωμιαίων τοὺς περὶ τὴν Δωδωνὴν κατοικοῦντας Ἡπειρωτάς ἡεραίρους, οἱ ὅποιοι εἶχον λαβεῖν μέρος εἰς τὸν Ἰλῶϊκὸν πόλεμον, τὸς ἀποκαλεῖ «μενεπτολεμούς» σήλησθι ἀντεχυντάς εἰς τὸν πόλεμον, ἀερόμητους.

Ἡ νεώτερα προσωνυμία «εὐαν-
δρος» τὴν ὁμοίαν τῆς ἀπεδωκαν ὡς
ἄλλοι Ἕλληνες, ὥς ἐκ τῶν ἐπιφα-
νῶν ἀνδρῶν τῆς, οὔτινες, κατὰ τοὺς
χρόνους, μάλιστα τῆς συγγενῆς οὐ-
λειας, οὐ μόνον διὰ τὴν γενεαειρᾶν
τῶν ἡγωνίζοντο πνευματικῶς καὶ
ὠλικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην μεγα-
λήν πατρίδα, ὡς μεγάλου εὐεργεταί-
του Ἰένους, ὥς πεφωτισμένοι οἰοά-
σκαλοι, ὡς διακεκριμένοι ἐπιστήμο-
νες, ὥς ἐβέχοντες πολιτικοί, καὶ ὡς
ὕψυλοι πολεμισταί, ὅπως οἱ αὐα-
γατοὶ Σουλῶνται, ἡ προσωνυμία αὐ-
τῇ τῆς ἀπεδουτῇ εἰς τὴναρχαίονητα—
με περικωρτισμένην ὁμως σημασίαν—
ὡς τοῦ ἐνδοξοῦ πατρὸς τῆς Ἰεωργα-
φίας, τοῦ Στράβωνος (90 π. Χ.), ὁ
ὁποῖος λέγει ὅτι: «καίπερ οὐσα τρα-
χεῖα καὶ ὀρῶν πλήρης ὁμως εὐαν-
δρεῖ ἢ τε ἡπειροὺς πάσα καὶ ἡ ἡλ-
λυρίς, νυν δὲ οὐ πολλὰ μὲν ἐρημία
κατέχει, τὰ δὲ οἰκούμενα κωμῶδον
καὶ ἐν ἐρεσιτοῖς λείπεται». Καὶ εἶχε
περιέλθει εἰς ἐρήμωσιν ἡ ἡπειροὺς

κατὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους, διότι, ὡς γνωστόν, κατὰ τὰ 168 π.Χ. ὑπέστη μίαν τῶν φρικαλεωτέρων συμφορῶν ἀπὸ ὧσας ἀναφέρει ἡ ἱστορία: Ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Διμήτριος Ἀνδρῶν, ἔχων ὡς ἀφορμὴν τὴν σύμπληρξιν τῶν Ἑλληνιστῶν μετὰ τῶν Μακεδόνων πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ Ῥωμαίου ζυγοῦ, θέλων δὲ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ἑλπίον διὰ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ υφιαμβοῦς τοῦ μεγάλου βασιλεῶς τῆς Μικρῆς, (ὁ ὅποιος ἐν τῷ περὶ τοῦ αἰῶνα πρότερον—280 π. Χ.—κατανίκησας τοὺς Ῥωμαίους ἐν τῇ χωρᾷ τῶν, εἴχε κυριεύσει πολλὰς καὶ ισχυράς πόλεις ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ), ὁ Διμήτριος Ἀνδρῶν, λέγομεν, κατέστρεψεν 70 πόλεις τῆς Ἑλπίου καὶ ἐπώλησεν ὡς δούλους 150,000 Ἑλλήνων. Καὶ ἐν τοῦτοις ἀνελαβε καὶ πάλιν ἡ Ἑλπίος καὶ μετὰ οἰακοσία ἔτη ἀνέδει χυτὴ ἡ Νικοπολίς ἐξοχὸν ἄστυ τῆς Ἑλλάδος καὶ μετὰ κεντρὸν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐπὶ ὅκα περὶ τοῦ αἰῶνα.

Ἐκτός τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς Με
σαιωνικῆς εὐκλείας τῆς, ἥ Ἠπειροῦς
ἐφημιστὴ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους
τῆς λουρκοκρατίας, καλλιεργήσασα
καὶ ἀναπτύξασα τὰ ἑλληνικὰ γράμ
ματα ὅσον σύστημα ἄλλη Ἑλληνικὴ
χωρὰ καὶ ἀναδειχθεῖσα ἑστία τοῦ
πνευματικοῦ τῶν Ἑλλήνων φωτός
καὶ τοῦ ἀμαρτανλισμοῦ καὶ τῶν δη
μοτικῶν αἰσμάτων.

· ἡ φιμῆ τῆς Ἡπείρου, τὰ φυσικά της ὑψηλότερα, τὰ ὑψηλά της βουνὰ καὶ αἱ υδατικοὶ πεδινάδες της, οἱ μυθολογούμενοι ποταμοὶ της μὲ τὰ ἑλκυστικὰ των, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Δωδωνῆς καὶ τῆς Νικοπόλεως, τὰ πεφημισμένα σχολεῖα τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ἡρώϊσμος τῶν Σουλιωτῶν καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ διαβόητος τύραννός της Ἀλὴ πασᾶς, προσελλκυσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ ἰδίᾳ κατὰ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ANONYMOUS LITANIA — ΕΙΟΣ ΙΑΡΥΤΕΟΛ 1893

109 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΠΑΛΕΙΟΝΑ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣΤΡΑΠΕΖΗΣ

6 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΟΤΕΡΙΚΟ

(ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟ ΚΑ ΚΥΠΡΟ)

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205 West 33rd Street NEW-YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΚΜΑΣ ΕΝ ΟΥΤΗ ΚΑΙ ΕΝ ΠΡΟΦΕΜΙΑ

ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΕΣ ΤΟΥΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ-ΤΑΧΥΤΗΣ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

ΗΜΕΡΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Εκδιδόμενη ἐν Ἰωαννίνοις
ΗΜΕΡΗΣΙΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἑβδομαδικὸν . . . Δραχ. 100
Ἑβδομαδικὸν Φραγ. Ἑλβετικὰ 12 1/2
Ἀμερικανικὸν . . . Δολλ. 3
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Π. Τσιμογιάννης
Ὁδὸς Μανωλιάσσης ἀριθ. 104

ΠΟΥ ΘΑ ΨΗΦΙΣΟΥΝ

Οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους, διαμένοντες δὲ ἐκ τῆς περιφέρειας τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος, εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τῶν ὁποίων φέρονται ἐγγεγραμμένοι. Οὗτοι ψηφίζουν εἰς τὸ ἐκλογικὸν τμήμα τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των, ἐὰν δὲ ὑπάρχουσιν αὐτοὶ ἐκ τῆς περιφέρειας εἰς ἑνὶ τῶν ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς ἐνορίας ἐν ἣ διαμένουσιν ἢ κατοικοῦσιν ἐπὶ τῇ βάσει πιστοποιητικῆς καὶ ἐγγραφῆς, τῶν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ἐκδιδόμενου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος ἀπαιτουμένου παρὰ τοῦ οἰκείου Νόμάρχου. Τὸ ἐν λόγῳ πιστοποιητικὸν ἐκδίδεται ἐπὶ τῇ προφορικῇ ἢ ἐγγράφῳ αἰτήσῃ τοῦ ἐκλογέως ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ καὶ ἐγκρίνεται εἰς τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις σημεῖον ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀριθμὸν πρωτοκόλλου τῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐνταχθήσεται εἰς τὴν ἀνταρᾶν οἱ εἰς τὴν ἀνταρᾶν τὸ πιστοποιητικὸν φυλάττει αὐτὸ μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς ἐκλογῆς.

Ἐὰν ὅμως ἐν τῇ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ τῶν δικαιωμάτων ἵσχυται ὁ Νόμος ΓΣΚΑ τοῦ 1907 περὶ ἐκλογικῶν βιβλιαρίων, ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρου πιστοποιητικοῦ ἀπαιτεῖται ἡ παραγωγή τοῦ ἐκλογικοῦ τῶν βιβλίων

τὰς ἀρχὰς μάλιστα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τὴν ἐπίσκεψιν πλείστον ἐξόχων Εὐρωπαίων περιηγητῶν, καὶ μάλιστα Ἀγγλων, οἵτινες ἐγραψαν ἀρκετὰ περὶ αὐτῆς.

Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Βίλλιαμ Ἄτον (1798) θερμὸς Φιλέλλην, ὅστις ἐπισκεψάμενος καὶ ὅλην τὴν Ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν προεῖπε τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐξέγερσιν, ὁ Θεόφιλος Ρισιάρντ ὁ Ἀνρὺ Ὀλλαντ (σοφὸς ἱατρός 1812), ὁ Δῆκ, ὅστις διέτελεσε πρόξενος τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῷ Ἀλῆ, ὁ Σμάρτ Οὐίτς (1821), ὁ Ὀμπέρχους (1809), οἱ ὑποστράτηγοι Ζιούαρτ, Διρβί, ὁ συνταγματάρχης Χούκσον Δωρὲ (εἰς ὃν κατόπιν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένῃ), ὁ Κοκκρέλι, ὁ Πάρκερ, ὁ Γάλλος Πουκερὴλ, διατελέσας πρόξενος τῆς Ἰταλίας ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ἄλλοι. Μεταξὺ ὁλωναύτων ἐξέχουσιν θέσιν καὶ σημασίαν ἐνέχει ἡ εὐλαβὴς τῆς Ἡπείρου ἐπίσκεψις ὑπο τοῦ μεγάλου τῆς Ἀγγλίας βάρδου ἀκραιφνοῦς Φιλέλληρος καὶ υπερόχου ὕμνου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Δόρδου Βύρωνος.

(Ἀκολουθεῖ)

Καλλιτεχνικὸν Τυπ.φείον

Ο «ΦΟΙΝΙΞ»

Παπάδογλου 7—Ἰωάννινα

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ο ΑΛΗ-ΠΑΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΠΛΕΥΡΑΝ

ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ

Β.

Νὰ κι' ἄλλο δημῳτικὸ τραγοῦδι ποῦ περιγράφει ἀρκετὰ τὸ ἔργον τῶν κλέφτῶν, ποῦ τὸ πέρνω, ὅπως καὶ τὴς παραπάνω πλεροφορίες ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τῶν Δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Ἡπείρου τοῦ Ἀραβαντινοῦ.

«Τὸ λέν οἱ κοῦκοι στὰ βουνὰ κι' ἡ περὶ (δικὰ στὰ πλάγια τὸ λέει κι' ὁ πετροκόσσυφας, τὸ λέει στὸ (μοιρολόγι

Οἱ κλέφτες ἐμοιράστηκαν [κι' ἐγένηκαν (μουλοῦσκια.

Ὁ Δίπλας πάει πρὸς τ' Ἀγροφὰ κι' Ἀν (ῶντος πρὸς τὸ Βάλτο κι' ὁ Νάνιος πέρα πέρας ποτὰ ποτάμια πῆγαν νὰ μᾶση πρόβατα, πῆγαν [νὰ μᾶση (γίδα.»

Ὁ Λαμπρίδης στὰ Ζαγορίσια καὶ τοῦ ἀναφέρει, πολλὰς λεπτομετεῖες στὸ Ζαγόρι ποῦ ἔγιναν πρὸ καὶ μετὰ τὸν Ἀλῆ Πασά. Πρὸ τοῦ Ἀλῆ Πασά ἔγιναν 8 μεγάλες ληστείες ἀπὸ Ἰτουρκαλβανούς καὶ μετὰ τὸ θάνατό τοῦ Ἀλῆ Πασά 21 ἐκ τῶν ὁποίων 18 ἀπὸ τουρκαλβανούς καὶ 3 ἀπὸ ἑλλήνας ληστὰς.

Ἀλλὰ καὶ στὰ Κατσανοχώρια δὲν ἔγιναν λιγώτερες ληστείες, ὅπως γράφει ὁ Λαμπρίδης στὰ Ἡπειρωτικὰ τοῦ μελετήματα. Πολλὰς σπεῖρες ἀπὸ Σουλῶτες καὶ ἀπὸ τὴν Πέστιανη οἱ ληστές βιοὶ Τσαρκαλαιοὶ εἶχαν ῥημάξει κυριολεκτικῶς τὸν τόπο καὶ ἰδιαιτέρως τὸ χωριὸ Πλέσια. Τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν τοῦ 1878 ὁ Τσιώμος, ἓνας κακοῦργος ἀπὸ τὰ Δέλοβα, ἀπεγύμνωσε πολλὰ σπῖτια καὶ ἡγμαλῶτισε τέσσαρες κατοίκους μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν Πάνο Διακαμπένη, καὶ τὴ νύφην τοῦ Ν. Διακαμπένη Αἰκατερίνη, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ὁποίας ὁ πατέρας τῆς ἐδωσέως λύτρα [περισσότερες ἀπὸ 300 λίρες Τουρκίας. Ἀλλὰ τὴ δημοσίᾳ ἀσφάλεια δὲν τὴν διέταρσαν μονάχα οἱ ληστές. Ὑπῆρχε καὶ ἑλλη τὰς ἀνθρώπων ποῦ νὰ μὲν δὲν ἦσαν καθ' αὐτὸ ληστές καὶ κακοποιοί, ἐν τούτοις ὅμως ἐπέβαλαν κι' αὐτοὶ ἀγρία φορολογία ἐπὶ τοὺς κατοίκους, καὶ ἐφορὰ ποῦ ἡ Τουρκικὴ Πόλις γιὰ ἓνα οἰονόηποτε λόγῳ τοῦ ἐκπαυτοῦ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀρματωλοῦ. Ποιὸς δὲν εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ Βλαχάβα, τὸ Γιωργοῦμο, τὸ Νικοτσάρα τὸ Θεσσαλὸν, τὸν Παλαιόπουλο τὸν ἡπειρώτη, τὸ Μαυρομάτη ἀπὸ τὴν Ἀχαρνανία, τοὺς Ζιακαλοὺς ἀπὸ τὰ Γρεβενὰ, τοὺς Κοντοτιανναίους ἀπὸ Θεωτίδια.

Ποιὸς δὲν εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν περὶ τοῦ ἐκείνου Γιάννη Μπουκουβάλα ποῦ κατατάχισε στὸ Κεράσοβο τὸν πατέρα τοῦ Ἀλῆ Πασά Βελή καὶ τοῦ ὁποίου τὴ νίκη ἐξέμνησε τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι;

Νὰ πῶς περιγράφει ὁ Ἀλῆς τὴν κατάστασιν τῆς Θεσσαλίας,

πρὶν ἀναλάβει τὴ διοίκησιν τῆς ὁ τοῖος, στὸ συνταγματάρχην De vaudoncourt

«Ὅταν ἔφθασα στὰ Τρίκκα λα βρήκα τὸπο ἐρημωμένο. Οἱ Τουρκοὶ κλέφτες εἶχαν κρεμάσει πλῆθος φτωχῶν χωρικῶν. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς Λαρίσης Τουρκοὶ μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι οἱ βαγιάδες ἐτοίμαζαν ἀπανάστασιν τοὺς ἀρπαζαν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ἐπερναν σκλάβους τῆς γυναικὸς καὶ τὰ παῖδιά τους. Εἶδα, συνεχίζει ὁ Ἀλῆς, πῶς οἱ κλέφτες ἦσαν οἱ ἀληθινοὶ ἐπαναστάτες καὶ οἱ πραγματικοὶ κλέφτες. Γι' αὐτὸ τοὺς χτύπησα κατακέφαλα καὶ συγχρόνως προσπάθησα νὰ πιάσω στὰ χέρια μου τοὺς ληστές, ποῦ ἐρήμωναν τὰ πάντα.»

Μέσα στὰ ἴδια τὰ Γιάννινα, τὴν ἔδρα τοῦ Πασά, ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας ἦταν κάτι τὸ ἀγνωστο πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ Πασά. Οἱ φόνοι, λέγει ὁ Μένδελων, γινόντανε μέρα μεσήμερι μετὰ τῶν διαφορῶν ἀντιμαχομένων πατριῶν καὶ τῶν φιλοδοξούντων νὰ καταλάβουν τὸ πασαλίκι.

Ὅτι δὲ συνέβαινε πρὸ τοῦ Ἀλῆ τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὰ τὸ θάνατό τοῦ ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίας ἀσφαλείας. Ἡ ληστεία εἶχε γίνῃ ἐνδημικὴ καὶ κανένας δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὰ καταστείλῃ. Τὶ ἔκανε ὅμως ὁ Ἀλῆς γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπικρατείας του; Εἶχε διοργανώσει πλείστα δὲ σώματα ἀρματωλῶν στὰ ὁποῖα εἶχε ἀναθέσει βεβουδῶς τὴν καταδίωξιν καὶ ἐκαστοῦ κακοποιοῦ καὶ ληστοῦ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ ἐξίχνος κλέστον.

Ὅπως γράφει ὁ Δῆκ στὸ Μέτοσοβο ἐκτὸς τοῦ ἀρματωλοῦ Γιάννη [Δελγιάννη, ποῦ εἶχε ἐργαστῇ διατήρησιν τῆς ἀσφαλείας τῶν στενῶν τοῦ Μετσόβου, ὁ Ἀλῆ Πασά εἶχε ξεχωριστὸ σῶμα τουρκαλβανῶν μὲ Μπουλοῦκ Μπάση ἐπὶ κεφαλῆς γιὰ τὸ ἴδιο σκοπὸ.

«Ὅταν ὁ Ἀλῆς διώρισε τὸν Δεβεντζή Πασά, λέγει ὁ Πένδελων, προσέβαλε τοὺς ληστές ὅπου κι' ἂν ἦσαν στὸν κάμπο ἢ στὰ κρυψόφυτα τῶν βουνῶν καὶ τοὺς διεσκόρπισε τελείως. Τέτοιο ὄνομα εἶχε πάρει καὶ τὸ σὸ τρόμο ἐνέπνευσε ἐν ὅλοις ὥστε ἐν λίγο διάστημα τὰς εἰς καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐπικράτησε παντοῦ.»

Δὲν ἐννοοῦσε νὰ συγχωρήσῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν κλοπὴν καὶ δὲν τὸ θεωροῦσε ἄσκοπον νὰ ὑποβληθῇ ἐν μεγάλῳ ἀγῶνι γιὰ νὰ ἐπιβῇ τὴν πλῆρην ἀσφάλειαν.

Ὁ Γ. Κρέμος, στὰ Ἱστορικά τοῦ Ἐπανορθώματα (Παρασσός 1884) δημοσιεύων τὸ χειρόγραφο τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Παιραι

ῶς παρὰ τοῦ Ἀλῆ. Λέγει δὲ καὶ ποτε ἓνας τσομπάνος κατήγγειλε τὸν Κατσαντώνη στὸν ἀρματωλὸ τοῦ τόπου, πῶς τοῦ ἔκαψε ἓνα πρόβατο. Ἄλλος πάλι τσομπάνος κατήγγειλε τὸν Κατσαντώνη ὅτι εἶναι συγγενὴς λησιῶν, πράγμα ποῦ ἦταν ἀπὸ τὴς βαρύτερες κατηγορίες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καταγγελιῶν αὐτῶν ἦταν νὰ συλληφῇ ὁ Κατσαντώνης τότε, ἐπειδὴ ἐννοοῦσε τὰ κότσια τοῦ γερὰ, ἔγινε ὁ περιβόητος κλέφτης πλὴν δὲν χάθηκε πολὺ γιὰ τὸ Ἀλῆ Πασά τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἐθανάτωσε.

Τὸ 1799, ὅταν μία σπεῖρα ἀπὸ Σουλῶτες, ὅπως γράφει ὁ Λαμπρίδης, ἔκλειψαν 300 πρόβατα ἀπὸ τὴ Ραφίστα καὶ τὰ πῆγαν στὸ Σοῦλι, ὁ Ἀλῆς μόλις ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, ἔστειλε ἀμέσως ἀπεσταλμένο στὸν ἀρχηγὸ τῶν Σουλῶτων Γιωργο Μπότσαρη καὶ ἤξιωσε τὴν ἐπιστροφὴ τῶν προβάτων.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅμως κανεὶς πόση ἐντασι εἶχε ἡ ληστεία ἐπὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ μὲ τί εἶδους κακοποιούς εἶχε νὰ κἀνῃ ὁ Ἀλῆς, ἀρκεῖ νὰ παραθεσῶμε τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ἱμπραὴμ Μανζούρ ὡς λόγια τοῦ Ἀλῆ Πασά πρὸς αὐτόν, ὅταν ὁ συγγραφεὺς οὐτεὶς τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἀπορία τοῦ γιὰ τὴς τόσας θανατικὰς καταδίκες.

«Δὲν ξέρεις ἀκόμα ἀπὸ τοὺς ἑλλήνας καὶ τοὺς Ἀλβανούς, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλῆς. Ἐνῶ στὰ κλαριά τοῦ πλατάνου κρεμᾶται ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ ἀδελφός του κλέβει τὴν ἴδια στιγμή κατὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο δένδρον. Ἄν θὰ διέταξα νὰ κάψουν κανένα πάνω ἐπὶ τῇ φωτιᾷ, τὸ παιδί του δὲν τὸ εἶχε σὲ τίποτε νὰ κλέψῃ τὴν στάχτην τοῦ γιὰ νὰ τὴν πουλήσῃ! Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι προωρισμένοι νὰ τοὺς κυβερνᾶν ἐγὼ ποῦ εἶμαι ὁ μόνος ἱκανὸς γιὰ νὰ τοὺς συγκρατήσω μὲ τὸ φόβον ποῦ τοὺς ἐμπνέω.»

Χαρακτηριστικὸ τῆς ἀκμῆς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐπὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλῆ Πασά εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο ποῦ ἀναφέρει ὁ Σπ. Ἀραβαντινὸς ἐπὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ. «Ἐνας χωρι-

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ταμειυτήριο δρχ. 33)4 ο/ο
Ὑψέως . . . 31)2 ο/ο
Δι' ἐν ἔτος . . . 41)2 ο/ο
Διὰ δύο ἔτη . . . 5.— ο/ο
» τρία . . . 51)2 ο/ο
Διὰ πέντε ἔτη καὶ ἄνω 6 ο/ο
Ὅθεν χαρτόσημον πληρώγεται.

Οἱ τόκοι ἀρχίζουν ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως καὶ παύουν τὴν ἴδιαν ἡμέραν τῆς ἀναλήψεως.
(Ἀκολουθεῖ)

κός παρουσιάσθη κάποτε στον 'Αλ'η Παρά και το παραπονέθη καὶ ἐν κοινῶν ταντεῦ ἐκλεψαν τὸ ἄλλο. Ὁ 'Αλ'η Πισῆς τὸν ἐπέκλεψε γιὰ τὴν κοινῶν ταντὸς βαρεῖα ὥστε νὰ τὸν κλέψουν καὶ νὰ μὴ τὸ πάρη χαμπάρι, πλὴν ὀχωρικός τοῦ εἶπε θαρρετά.

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος)

καὶ οὐκ ὀλοκλήρουν τὴν 'Ελλάδα.

Ῥοστερα ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα ἐθνοκτόνα κινήματα, καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀρχικινημάτων Βενιζέλου, Πλαστήρα κλπ. ἱρήμην εἰς θάνατον, καὶ τὴν ἀποχὴν τῶν τῶς θενιζελικῶν βουλευτῶν καὶ γεροῦς αὐτῶν ἐκ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 9ης Ἰουνίου ἐ. ε. οἱ Ἡπειρώται, ἀνανήψαντες ἐκ τοῦ θενιζελικού ληθάργου ἐξ οὗ ἐπασχον ἀπὸ δεκαπενταετίας, ἀναθεματίσαν τὸν καταστρωμένης τῆς 'Ελλάδος Βενιζέλον, καὶ ἐψήφισαν τοὺς Ἀγῆκους ὑποψηφίους Πληθούξους Ἰωαννίνων γραμμῆς, ὡς εἰς ἄνθρωπος δέσαντες εἰς αὐτοὺς ἡ χιλιάδας ψήφους, οὐδέποτε ἄλλοτε προσελθόντων εἰς τὰς κάλρας πλέον τῶν 20 χιλιάδων ψηφοφόρων. Μετενόησαν, διὰ τὸ κακὸ τὸ ὅποιον ἔχουν κάνει εἰς τὴν Πατρίδα. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀθρόας μεταστροφῆς τῶν Ἡπειρωτῶν, ἐκ τοῦ θενιζελικού αἵσχου, εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀγῆκὸν κόμμα, καὶ τὴν προσηχὴ 3 Νοεμβρίου σύσσωμος καὶ πάλιν ἡ 'Ἡπειρος θὰ προσέλθῃ εἰς τὰς κάλρας, ψηφίζουσα τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ νομιμοῦ Βασιλέως, καὶ Βασιλέως ὅλων τῶν 'Ελλήνων Γεωργίου Β'. εἰς τὸν ἐνδοξότατον πατρικὸν θρόνον.

Ζήτω ὁ νόμιμος βασιλεὺς τῶν 'Ελλήνων Γεώργιος Β'. ἡ βασιλεία του ὁποῖου θὰ ἐνώσῃ ὅλους τοὺς 'Ελλήνας βενιζελικούς καὶ ἀντιβενιζελικούς ὑπὸ τὸ βασιλικὸν σκήπτρον καὶ θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην αὐτοῦ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
Πληρεξούσιος Ἰωαννίνων

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Χθὲς ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἡπείρου Ὑπουργὸς ἸΚος Σίμων ἐξέδραμε μετὰ τῆς συζύγου του. Καὶ Σοφίας Α. Σίμων εἰς Παγγώνιον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Ἰωαννίνων ν. Γεωργ. Τζαβέλλα καὶ τοῦ Διοικητοῦ Χωροφυλακῆς κ. Ἡλ. Λάζου, καὶ ἐπέστρεψεν τὴν ἐσπέραν, πλήρης λαμπρῶν ἀναμνήσεων τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἡπείρου, τὸ ὁποῖον τόσον ἀριστοτεχνικῶς ἐξύμνησεν ὁ Δάσδης Βύρων.

Δημοσιεύμεν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν

«Ἐλευθερίαν» τὸ θανμάσιον ὀλιγοσέλιδον «ΠΩΣ ΕἶΔΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕἶΠΑ ΓΟΥΔΗΣΕΝ Ὁ ΔΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ» ἔργον τοῦ Ὑπάρχοντος Ἡπειρωτῶν Λογίου Κου Δημητρίου Μ. Σάροου. Εἶναι ἔργον ἐνδιαφέρον καὶ τοὺς Ἡπειρώτας, διότι ἐν αὐτῷ ἐκτείνεται τὸ καὶδὶ τοῦ μεγάλου Ἀγγέλου Ποιητοῦ ἀνὰ τὴν Ἡπείρον, καὶ περιγράφονται αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἀπὸ τὴν συναναστροφῇν του μετὰ τὸν τότε ἡμερόνα δλῆς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ μετὰ τὴν Ταιγνάρου Ἑλλάδος.

Ἐντὶ ἔργον τοῦτο ἡμπορεῖ τις νὰ θανμάσῃ τοὺς ἀριστοτεχνικούς εἰς τοὺς ὁποῖους μεταφράσας οὐκ ὀλίγων μερῶν τοῦ «Τσαλδάρου Χάρου» ἢ «Τοῦ Ἀρδίου», ὅπως φέρεται εἰς σχολαστικὴν μετάφρασιν κάποιου μακαρίτου, Πολίτη ὀνομαζομένου. Ἡ μετάφρασις αὕτη τοῦ μεγάλου μας Διδασκάλου κ. Δημ. Μ. Σάροου, διὰ τοὺς εἰδότας τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, φθάσει τὸ πρωτότυπον.

○

Δημοσιεύμεν ἐπίσης ἀπὸ τὸ προηγουμένον φύλλον τῆς «Ἐλευθερίας» περισπούδατον κριτικὴν τοῦ προσώπου τοῦ περιφήμου Ἀλ'η—πασῖα, παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένου φιλάτου τέκνου τῶν Ἰωαννίνων λογίου δικηγόρου κ. Γεωργ. Βαβαρέτου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ο ΑΛΗ—ΠΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΠΛΕΥΡΑΝ» τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐκφωνήσει ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας κατὰ τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1929 καὶ μετέπειτα ἐκδόσει εἰς ἴδιον τεύχος.

Ὁ κ. Βαβαρέτος, διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις διαλέξεών του καὶ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν εἰς ἰδιαίτερα τεύχη, προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας—καὶ δὲ προσέφερε ἀκόμα, διότι εἶναι πολὺ νέος, φιλόπονος καὶ μελετηρὸς, —εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἡπείρου, τὴν ὁποῖαν μεγάλως θὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἱστορικός τοῦ Μέλлонτος.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ἔργα τοῦ λογίου Ἡπειρωτοῦ δικηγόρου κ. Γ. Βαβαρέτου εἶναι ἡ πρό τιμος μὲν ἡλικίας χρόνον ἐκδόσεως τῶν ἀπάντων τοῦ μεγάλου Ἡπειρωτοῦ ποιητοῦ καὶ π. ὡς δημοτικιστοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βηλαρά, περὶ τῆς ὁποίας θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει.

□

Διὰ δημοσιευθέντος ἀναγκαστικοῦ νόμου ὁ δόκτος τῶν στρατιωτικῶν καθορίζεται ὡς ἑξῆς: «Ὅριζομαι νὰ φυλάττω πᾶσιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὑπακοὴν εἰς τοὺς συνταγματικούς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Κράτους, ὑποταγὴν εἰς τοὺς βανωτέρους μου, νὰ ἐκτελέω προσθῶμους καὶ ἀνεὺ ἀντιλογίας τὰς διαταγὰς τῶν νὰ ἐπερασπίζω μετὰ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μου τὴν σημαίαν, νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείπω, μηδὲ ν' ἀποχωρῶμαι ποτὲ ἀπ' αὐτὴν, νὰ φυλάττω δὲ ἀκριβῶς τοὺς στρατιωτικούς νόμους καὶ νὰ διαγῶ ἐν γένει ὡς πιστὸς καὶ φιλότιμος στρατιώτης».

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀφίξεις

Ἀφίξεις πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν μας πρὸς ἐπισκεψὶν τῶν γονέων των, τοῦ ἀδελφοῦ του δοντινιτροῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του, δ' Ἀθῆναις διακεκοιμμένος χειροῦχος κ. Στέφανος Ἀ. Χρησιδής, ἐσωτερικῶς ἱατρός τοῦ Μαυροβιτίου Ἑλενας Βενιζέλου, ἐπανέκαμψεν σήμερον εἰς τὴν θάσιν του.

=○=

Ἀρραβάνες

Μετὰ χαρὰς ἀναγγέλλομεν τοὺς εὐτυχεῖς καὶ ἐπιτυχεῖς ἀρραβάνες τῶν ἐκ Βουρμπανῆς τῆς ἐπαρχίας Κονίτης καὶ ἐν Ἀθήναις διαμένοντος πολιτικοῦ Κου Κωνστ. Οἰκονόμου, διακεκοιμμένου μηχανικοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ δημοτικοῦ Συμβούλου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, μετὰ τῆς καλλιμόρφου, πολυφώνου καὶ ἐξ ἡμένης Ἀλδὸς Πόπης Ποταμιάνου, ἐκ Προβέτης, ἀδελφῆς τῶν ἀποφισιστῶν Ἀδελφῶν Ποταμιάνου.

Εἰς τὸ καθ' ὅλα ταιριαστὸν ἑσυχος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ 28 8)δρίου. Εἰς τοὺς πολ. τιμούς κύκλους συνεζητεῖτο τὴν νύκτα ὁ ὑπαίνεγμος τὸν ὅποιον ἐκαμε χθὲς εἰς τὸν λόγον του ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν αἰτινες καταβάλλονται, ὅπως οἱ πληροῖοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, δεσμευώσι δι' ὑπογραφῶν πρὸς ὑποστήριξιν καταστάσεως τὴν ὁποῖαν ἐνδομύχως ἀπεχθάνονται. Ὁ ὑπαίνεγμος αὐτός τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἀφορᾷ τὰς προσπαθείας, περὶ τὸν κύκλον τοῦ κ. Τσαλδάρου, πρὸς ὑπογραφὴν πρωτοκόλλου ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων, τὸ ὅποιον νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ἵνα δεκτικῶς ἐντολὴν σχηματισμοῦ Κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ τῶς Πρωθυπουργοῦ. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πληρεξουσίων τῶν ὑπογραφῶν τὸ πρωτόκολλον οὐδεμία δάσιμος πληροφορία ὑπάρχει.

Ἀθῆναι 28 8)δρίου. Εἰ μετὰ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ὁ χθεσινὸς συναγερμὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Λαοῦ ἐπεσφράγισε τὴν ἡδὴ σχηματισθῆσαν γνώμην παρὰ τῇ Κυβερνήσει. Ἐπὶ πλέον δὲ τοῦτο ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἀθρόων συχαρητηρίων, αἵτινα ἔλαβεν ἐξ ὅλων

κατὰ τὴν νεότητά καὶ τὴν κοινωνικὴν περιωπὴν ἀποστελλόμενα τὰ ἐγκάρδια συχαρητήρια καὶ τὰς θερμότερας τῶν εὐχῶν μας.

Ὁ χορὸς τῆς Δέσχης

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἐπ' εὐκαιρία τῆς καθιερώσεως ὡς ἐθνικῆς ἐσπέρης τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐδόθη ὁ πρῶτος χριμερινὸς χορὸς, ὑπὸ τῆς ἐνταῖθα Στρατιωτικῆς Δέσχης, τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν ἐν στολῇ ὀργανοῦς Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ἡπείρου Κος Ἀγαμ. Σίμων καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς XIII Μεραρχίας Ἡπείρου Στρατηγὸς Πολίτης μετὰ τῶν Κυριῶν των, οἵτινες διέπρεψαν μετὰ τὸν τοῦ Φοαίου φύλον. Παροῦσαν κατὰ τὸν χορὸν τοῦτον οἱ ἀρσενεῖς τῶν χορευτῶν καὶ τῶν χορευτῶν τῶν Ἰωαννίνων, οἵτις διήρκεσε μέχρι τῆς 3ης πρωΐνης.

Ὁ Καίρος

Σήμερον ὁ καιρὸς εἶναι καλός. Ἐχομεν ἀπὸ πρῆρας ἡλιαν καὶ αἰσθητὴν ψυχρότητα, ἐνεκα τῆς χύνης, ἢ ὁποῖα ἐκλύθη τὰς κορυφὰς τῶν τῶν Ἰνδοβανίων ΣΜετσόβου, καὶ Τζαυμτοκῶν, τὸ Ἐπορεῖν, τὸν Ἰάμβρον τὰ Ζαγοροβόνια μετὰ τὴν Ἀστροῦνα, καὶ τὴν Βελεκάρην τὴν Μεσσηνίαν, καὶ τὰ δίδυμα βουνὰ τοῦ Μακρονάβου καὶ τοῦ Τσαμάντα.

τῶν ἐπαρχιῶν. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ συγχρόνως πρὸς τὰς αὐτὰς αὐθεντικὰς πληροφορίας ἡ ἐξελίξις τῆς καταστάσεως διαγράφεται ὡς ἑξῆς:

Μετὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ Βασιλέως ἡ Κυβερνήσις τοῦ κ. Κονδύλη θὰ θέσῃ τυπικῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀνακτοῦ τὴν παραίτησιν τῆς. Κατὰ τὰ καθιερωμένα ὁ Βασιλεὺς θὰ ἀναθέσῃ τὸν σχηματισμὸν νέας Κυβερνήσεως εἰς τὸν κ. Κονδύλην Παραλαμβάνων δὲ οὐτὸς ταύτην θὰ υποβάλῃ εἰς τὸν Βασιλέα μακρὰν καὶ ἐμπειροστατωμένην ἀνάλυσιν τοῦ Κυβερνητικοῦ προγράμματος. Συγχρόνως δὲ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς θὰ καταστήσῃ τὸν Βασιλέα τελειῶς ἐνήμερον τῶν σημειωθεισῶν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἐκδηλώσεων ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Κυβερνήσιν. Ἐνεκα τοῦ τελειοῦ τούτου οὐσιαστικοῦ λόγου, ὁ κ. Κονδύλης θὰ ζῇ τήσῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάθεσιν τῆς ἐντολῆς διὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐὰν αὕτη δὲν παράσχη ψήφον ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Κυβερνήσιν. Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς συμφωνήσῃ, ὅπερ πιθανώτατον πρὸς τὴν γνώμην τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τότε ἡ Κυβερνήσις ἐνώπιον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐκθέτουσα τὸ πρόγραμμά της θὰ ζητήσῃ ψήφον ἐμπιστοσύνης. Ἐὰν, πρᾶγμα τελειῶς ἀπίθονον, ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία δὲν ἐγκρίνῃ τὸ πρόγραμμα ἡ Κυβερνήσις θὰ ἐκδώσῃ διατάγμα διαλύσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ προσφυγῇ εἰς τὴν Λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν, διὰ τὴν διεξέρεσιν ἐκλογῶν εἰς ἃς θὰ ἐκδηλωθῇ πανηγυρικῶς ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Κυβερνήσιν. Εἰς τὴν δευτέραν σχεδὸν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐγκρίνῃ τὸ Κυβερνητικὸν πρόγραμμα τότε ψηφισομένου τοῦ συνόλου τῶν νομοσχεδίων, αἵτινα θὰ κατατεθοῦν, ἡ Κυβερνήσις θὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ραχδαίαν αὐτῶν ἐφαρμογήν.